

1. RAČUNAJTE NA NAS

Može li išta zameniti tu sreću i taj entuzijazam, tu radost i ispunjenost, tu idilu i harmoniju u srcima svih nas, koji izlaze na scenu onda kada nam se saopšti da ćemo opet videti neka draga lica, da ćemo se opet zajedno smeјati, da ćemo opet deliti zajedničke trenutke, upuštati se u beskrajne razgovore, prisetiti se svih lepих momenata zajedno provedenih? Ne, zapravo tu treba da stoji tačka, a ne upitnik, prethodna rečenica predstavlja retoričko pitanje, pitanje na koje se ne traži i ne daje odgovor, pitanje na koje je odgovor i više nego očigledan. Ne, ustvari tu ne treba da stoji ni tačka, tu treba da stoje čak tri tačke, jer tačka bi značila da je jedna priča završena, zatvorena, a naša priča tek počinje.

Naša priča. Priča o mladim ljudima, koji su se leta 2010. godine našli zajedno u malenom gradiću zvanom Neum, koji je dok su ti isti mladi ljudi boravili u njemu, odisao onom istom harmonijom i idilom, koju ti mladi ljudi osete svaki put kada saznaju da će ponovo biti zajedno.

Tako je i bilo. Ponovno okupljanje. Godinama unazad, deca iz tri države koje su nekada bile u sastavu Jugoslavije, provode jedno jako kratko vreme zajedno u raznim kampovima, gde su u mogućnosti da steknu nova iskustva, saznanja, da se druže i zavole, i da između njih nastane jedna neraskidiva spona, koja će ih vezati čitavog života, i koju nikada neće ni moći ni hteti da prekinu.

„Odmor od rata“ naziv je ovih najplemenitijih događanja koja su se desila u životima ovih mladih ljudi. Ponovni susret odigrao se u Vukovaru. Žrtvi jednog besmislenog rata. Žrtvi koja je bez imalo smisla podnesena. Žrtvi, koja nije trebala da bude žrtva. Žrtvi, koje se moramo sećati i nikada je ne smemo zaboraviti, jer ta žrtva mora živeti u nama. Upravo zato da žrtvi više ne bi bilo.

Najapsurdnija stvar na ovoj surovoj, iskvarenoj planeti, prepunoj nemoralna i iskrivljenih vrednosti upravo je rat. Najveća besmislica koja se može dogoditi čovekovoј sudbini. Ali ako se već taj rat i dogodio, ako su već toliki junaci izginuli, u nama treba da postoji svest da uvek moramo poštovati te iste izginule junake, da ih se sa ljubavlju moramo sećati, i da se moramo boriti da do tog vida junaštva nikada više ne dođe.

To i jeste poruka i cilj ovakvih druženja, kampova. Shvatiti i razumeti da se danas, dve decenije nakon te besmislice, ne sme niko osuđivati, već naprotiv, da se moraju ljudi, susedi, komšije, susjedi, kojim god jezikom i dijalektom rečeno, voleti i graditi nova prijateljstva, nove ljubavi, a da se stare rane, ma koliko bolele, moraju zalečiti. Uopšte, ni najmanje nije bitno kojem se bogu molimo, da li idemo u pravoslavnu, katoličku crkvu ili pak u džamiju, da li se krstimo sa tri, pet prstiju ili se klanjamo Višnjem, da li kažemo hleb ili kruh, da li koristimo ikavicu, ijekavicu, ekavicu... U svakom momentu, najvažnije je da ispadnemo ljudi.

Ponosna sam na sve LJUDE koje sam upoznala. Ponosna sam na našu konekciju i kompatibilnost. Ponosna sam što sam bila i što jesam deo ove najplemenitije priče, priče nad svim pričama. Priče koja je jedan od svojih nastavaka našla u Vukovaru najsunčanijeg vikenda novembra meseca ove godine. Mislim da je to Sunce tako jako, jarko sijalo, jer je i nebo bilo sretno što se ta ljubav ponovo rodila. Ljubav između Hrvata, Bošnjaka i Srba.

Tri nacije koje su činile jedno.

Vukovar je očigledan primer i dokaz stradanja u ratu, prepun ruševina, rupa na putevima od granata koje su sevale tim divnim, tada okaljanim vazduhom. Smešten pored Dunava, postoji da bismo ga voleli. Potresne slike rata i dalje su prisutne, i dalje su trn u oku svakog stanovnika i prolaznika, svakog čoveka. Bol koji ne jenjava, ne nestaje, i stoji tamo da svaki dan podseća na užase koje su žrtve toga rata preživele, neke izgubivši mnogo, neke izgubivši manje, a svi izgubivši sve. I ne, to nije ni najmanje paradoksalno, to je suština, jer ne postoji merna jedinica kojom se može izmeriti bol, ne postoji instrument ili aparat kojim bi dokazali čija je patnja bila veća, razdor je bio u svima isti.

Ne dopustimo da se istorija ponovi. Ne dozvolimo još jedan Vukovar, kao simbol stradanja. Stvorimo još bezbroj Vukovara, kao gradove u kojima će se ružno zaboraviti, žrtva poštovati, a rat izbrisati kao pojam iz rečnika, realnosti, sveta, života. Volimo, odmorimo od rata, mi smo tu, mi smo ta „Ekipa“ da vam pomognemo, kako Balašević kaže: „Računajte na nas“. Računajte da nas neće odneti pogrešan tok i da nećemo nikada mrzeti. Jer mi smo tu da volimo.